

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

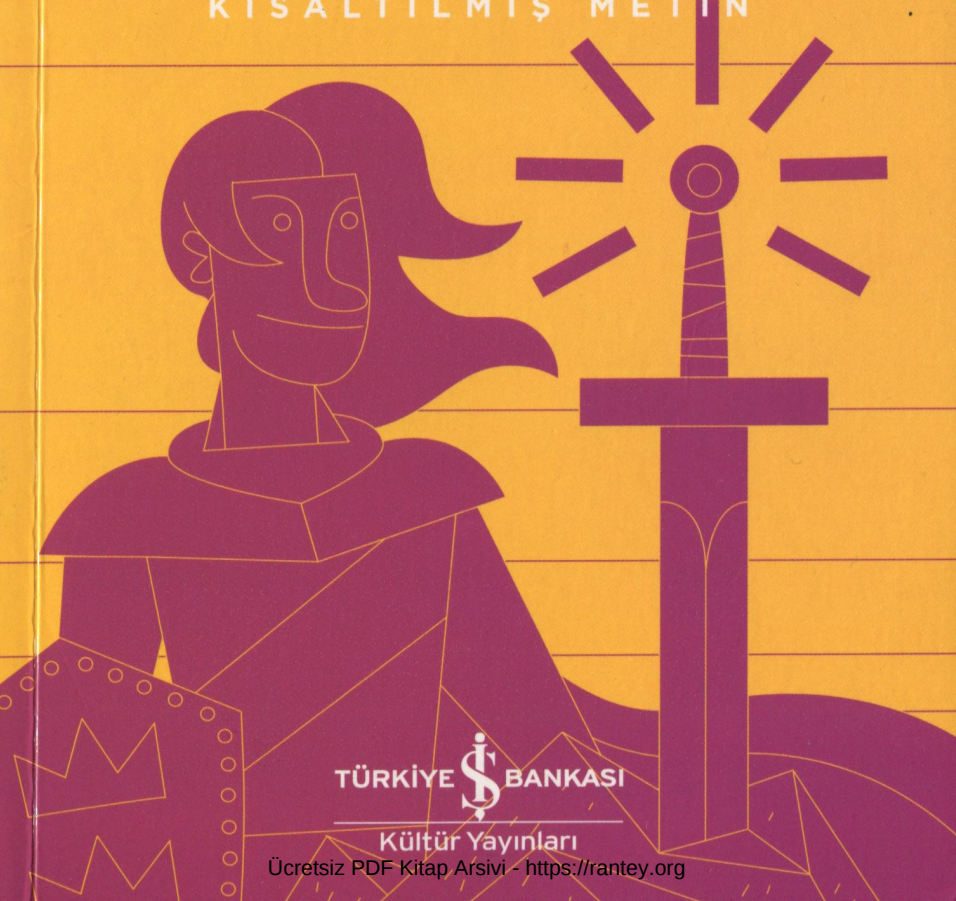
İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

HOWARD PYLE

UYARLAYAN: SEVGİ ATLIHAN

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri

Howard Pyle

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

HOWARD PYLE
KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ

ÖZGÜN ADI
THE STORY OF KING ARTHUR AND HIS KNIGHTS

ORJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2018
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
SEVGİ ATLIHAN

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

RESİMLEYEN
SCOTT MCOWEN

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: EYLÜL 2018
3. BASIM: HAZİRAN 2021
Genel Yayın Numarası: 4288

ISBN 978-605-295-589-5

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar
dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP 1.SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri

Howard Pyle

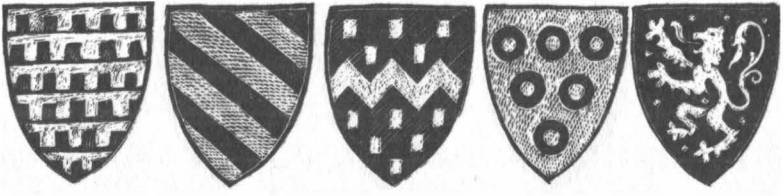
Uyarlayan
Sevgi Atlıhan

TÜRKİYE **BANKASI**
Kültür Yayınları

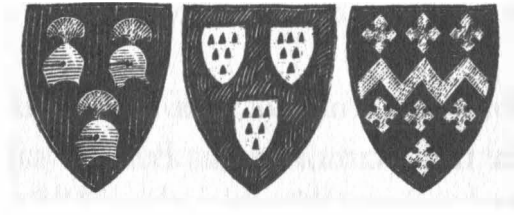
BÖLÜMLER

ÖN DEYİŞ.....	1
1. BÖLÜM ARTHUR'UN DOĞUMU	3
2. BÖLÜM KILIÇ EFSANESİ	7
3. BÖLÜM AİLE SIRLARI	18
4. BÖLÜM MEŞRU KRAL	29
5. BÖLÜM EXCALIBUR	38
6. BÖLÜM LEYDİ GUINEVERE	43
7. BÖLÜM YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ	54
8. BÖLÜM MORGANA LE FAY	60
9. BÖLÜM ARTHUR'UN SON YOLCULUĞU	67

ÖN DEYİŞ

Belki adımı duymuşsunuzdur. Yaşadığım çağda olanlar tarihe yazılırken adım sıkça geçti. Ben, Bilge Merlin ya da bazılarının tercih ettiği adla Büyücü Merlin - kadim öğretilerin son temsilcisi, kâhin, eski gelenekler ile yeniler arasındaki köprü. Çok uzun yıllar boyunca ülke yönetimine etkisi olacak birçok politik manevra ve büyü yaptım. Bunların bazıları biliniyor, bazıları ise sonsuza kadar unutuldu. Ancak çağın gidişatını belirleyen kişi aslında ben değildim. Ülkenin ve halkın kaderini, Geçmişin ve Geleceğin Kralı ve onun şerefli şövalyeleri belirledi. Şimdi size Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri efsanesini anlatacağım.

1. BÖLÜM

ARTHUR'UN DOĞUMU

O zamanlar Britanya korkunç durumdaydı. Ülke bölünmüştü ve her yerde derebeyleri hüküm sürüyordu. Kendi aralarında sürekli savaş halinde olan derebeylerinin tek dertleri servetlerini ve topraklarını büyütmekti. Bu arada halk yoksulluk içinde kıvranıyor, zulüm yaşıyordu. Ne kadar kudretli bir büyücü olursam olayım, her şeyi düzeltecek kadar güçlü bir büyü yoktu. Ülkenin iyi yöneticilere ihtiyacı vardı.

Asilzadeler arasında Uther-Pendragon adında bir şövalye dikkatimi çekti. Kendi kalesini ve topraklarını yöneten bu asilzade, yeterince iyi kalpli, dürüst ve cesur görünüyordu. Zekâmı, bilgeliğimi ve büyü yeteneklerimi Uther-Pendragon'un emrine sundum.

Yeni bir ülke kurmak için çok yetenekli bir sava  ya ihtiya ımız vardı. Ben de saygıdeğer bir asilzade olan Ulfius'a gittim. Ulfius'un sava lardaki liderlik yeteneği dillere destandı ve Uther'in ordusu için m kemmел bir kumandan olacaktı.

Ulfius'a herkesin mutlu olabileceği, adaletin hakim olduğu bir ülke kurma planlarımızdan bahsettim. Uther'in iyi bir kral olabileceğini ve ülkeyi adaletle y netebilece ini anlattım. Tatlı dilimle Ulfius'u ikna etmem kolay oldu.

Hemen i e koyulduk. Düzeni sağlayabilecek güçte bir ordu toplayıp, güçlü asilzadelerden müttefikler edindik. Uther-Pendragon'un rakiplerini yenip, yeni bir krallık kurduk.

Başlangıçta i ler iyi gitti. Herkes umutla çalışıyor, ülkenin refah düzeyi yükseliyordu. Birkaç yıl sonra Uther, son derece güzel ve asil bir leydiyle evlendi. Yeni Kraliçe, Tintegal D k  Gerlois'in dul e i Igraine'di.

Igraine, Kral'la evlenince, önceki evlili inden olan Margaise ile Morgana le Fay adlarındaki iki kızını da saraya getirdi. Morgana le Fay'ın güçlü bir büyücü olduğu biliniyordu. Bir süre

sonra Margaise, Gore Kralı Urien ile ve Morgana le Fay de Orkney Kralı Lot ile evlendirildi.

Bu arada ülkede işler zorlaşmaya başlamıştı. Uther'in kaçan düşmanları faaliyetlerini sürdürüyor, kendilerine yeni müttefikler buluyorlardı. Bütün Britanya'nın tek hakimi olmak, Uther'i de değiştirmiş, yozlaştırmıştı. Artık kendini her şeyin üstünde görüyor, keyfi kararlarla dostu asilleri kendinden uzaklaştırıyordu. Halkın refahını umursamaz olmuştu. Kısa sürede zalim ve sevilmeyen bir hükümdara dönüştü.

İşte bu dönemde gördüğüm bir kehanet üzerine, olaylara müdahale etmeye karar verdim. Kraliçe Igraine bir oğlan çocuğu doğuralı birkaç hafta olmuştu. Kehanet açıldı, Uther-Pendragon ve karısı düşmanları tarafından öldürülecekti. Bu, çocuğun yaşamını tehlikeye sokacaktı. Britanya'nın geleceği bu çocuğa bağlıydı ve onu kurtarmam gerekiyordu.

Gördüklerimi, Uther'e anlatmamaya karar verdim. Sahip olduğu güç başını döndürmüştü ve akılcı düşünme yeteneğini yok etmişti.

Sir Ulfius'u karşıma alıp, "Soylu şövalye, tek görevinin ülkeyi korumak olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Sir Ulfius, “Bilge Merlin, bunun aksi düşünülemez bile,” diye yanıt verdi.

Bunun üzerine, “Şimdi sana anlatamayacağım sebeplerden dolayı veliaht prensin yaşamının tehlikeye gireceğini gördüm. Senin görevin çocuktan gözünü ayırmamak ve herhangi bir tehlike anında çocuğu saraydan kaçırıp bana getirmek,” dedim.

Sir Ulfius tedirgin gözlerle bana baktı. Neler olabileceğini tahmin etmiş miydi bilmiyorum, ama söylediklerimi yapmaya söz verdi.

Kehanet kısa sürede gerçekleşti. Uther-Pendragon saray dışındaki bir eğlenceden dönerken pusuya düşürölüp öldürölldü. Düşmanları, casusları sayesinde hemen saraya girdiler, ancak sürekli tetikte olan Sir Ulfius onlar ulaşamadan bebeğı alıp kaçtı ve bana getirdi. Ben de çocuğı, tahta oturabilecek yaşa gelene kadar güvende olabileceğı bir yere bıraktım.

Uther’in ölümünden sonra olaylar korktuğum gibi gelişti ve Britanya’nın her yeri karıştı. Derebeyleri birbirlerine savaş açtı ve ülkeye kargaşa, yoksulluk ve şiddet hakim oldu.

2. BÖLÜM

KILIÇ EFSANESİ

Bu kara günlerde Britanya'nın geleceği için bir büyü yaptım. Büyümle, Canterbury Katedrali'nin bahçesinde mermerden büyük bir küp belirdi. Bu mermer kaidenin üzerinde bir örs ortaya çıktı. Örs, tuhaf bir şekilde ışıldayan mavi çelikten yapılma, altın kabzalı bir kılıç saplıydı. Kılıç güneş ışığında olağanüstü parıltılar saçıyor, kilometrelerce öteden görülebiliyordu.

Kısa sürede mermer kaidenin etrafında büyük bir kalabalık birikti. Kılıcın kabzasında şu mesaj kazılıydı:

**Her kim ki bu kılıcı taştan çıkarabilirse,
gerçek hükümdar olacaktır.**

O gün oradaki herkes kılıcı taştan çıkarmayı denedi, ama kimse bir milim kıpırdatmayı beceremedi. Günler geçtikçe kılıcın efsanesi tüm Britanya'ya yayıldı ve ülkedeki bütün derebeyleri ile şövalyeler, kılıcı örsten çıkarmayı denediler. Ancak hiçbiri gerçek kral değildi ve kılıç yerinden kıpırdamadı.

Kılıç büyüsünün ardından ortadan kayboldum ve ormandaki gizli kulübemde inzivaya çekildim. Yaşadığım ormana da kimsenin girmemesi için büyü yapmıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, kısa sürede unutuldu.

Böyle on sekiz yıl geçti. Bu dönem boyunca kimse rahat bir nefes alamadı. Savaşlar, zulüm ve yoksulluk halkı bezdirdi. Kılıç efsanesi giderek büyümüş, folklorun bir parçası olmuştu. Halk kılıcı gördükçe, bir gün gerçek hükümdarın geleceği umudunu taşıyordu. Kılıç sanki zamandan bağımsız gibiydi. Kaidesi yıpranmış, çevresindeki topraklar değişmişti; ama ne örste ne de kılıçta pas ya da toz vardı.

Kılıcın ortaya çıkışının on sekizinci yılında ortaya çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Canterbury Başpiskoposu'nun yanına gi-

dip, yeni kralın Noel’de tacını alacağını bildirdim.

Başpiskopos, “Bilge Merlin, kudretli bir büyücü olduğunu biliyorum, ama sen bile yoktan iyi bir kral var edemezsin,” diye yanıt verdi.

“Emin olun hiçbir şeyi yoktan var etmek gibi bir planım yok. Britanya tahtının veliahdı yıllar önce doğdu. Benim tek yaptığım onun güven içinde büyümesini sağlamak oldu. İyi bir adam tarafından yetiştirilen prens, iyi bir delikanlı oldu. Kendisi bile geçmişini bilmiyor. Sıradan bir insan olarak büyümek, onun daha iyi bir kral olmasını sağlayacak,” dedim.

Başpiskopos, “Peki gerçek kralın başa geçmesini nasıl sağlayacağız?” diye sordu.

“Bir planım var,” diye yanıt verdim ve Başpiskopos’tan Noel’de bir turnuva düzenlemesini istedim. Turnuvaya isteyen herkesin katılabileceği ve karşılaşmalar sırasında meşru kralın ortaya çıkacağı duyuruldu.

Bu ferman kısa sürede ülkenin dört bir yanında ilan edildi. Soylular arasında pek çok kişi, Uther-Pendragon’un iki damadından birinin

turnuva sırasında krallığını ilan edeceğini düşünüyordu.

Noel yaklaşırken tüm ülke Londra'ya doğru yola koyuldu. Her yer krallar, lordlar, şövalyeler, leydiler, şövalye adayları, uşaklar, askerler ve neler olacağını görmek isteyen sıradan insanlarla doluydu. Bütün şatolar, evler ve hanlar doldu; yer bulamayanlar yol kenarlarına kurulan çadırlara yerleştiler.

Başpiskoposun çağrısına uyarak gelen asilzadeler arasında Uther-Pendragon'un üvey kızıyla evlenen Orkney Kralı Lot ve diğer üvey kızını kendine eş olarak seçen Gore Kralı Uriens dikkat çekiyordu. Bu iki kral, tahtı kimseye kaptırmamaya kararlı görünüyordu.

Karşılaşmalar hemen başladı. Şövalyeler son güçlerine kadar kılıç sallıyor, kargılarıyla rakiplerini devirmeye çalışıyorlardı. At binme ve kılıç kullanma yeteneği göz dolduran, bileği güçlü birçok şövalye vardı. Turnuva sürerken katedralin önünden geçen herkes, efsanevi kılıcı örsten çıkarmayı deniyordu; ancak henüz kimse kılıcı kımıldatmayı başaramamıştı.

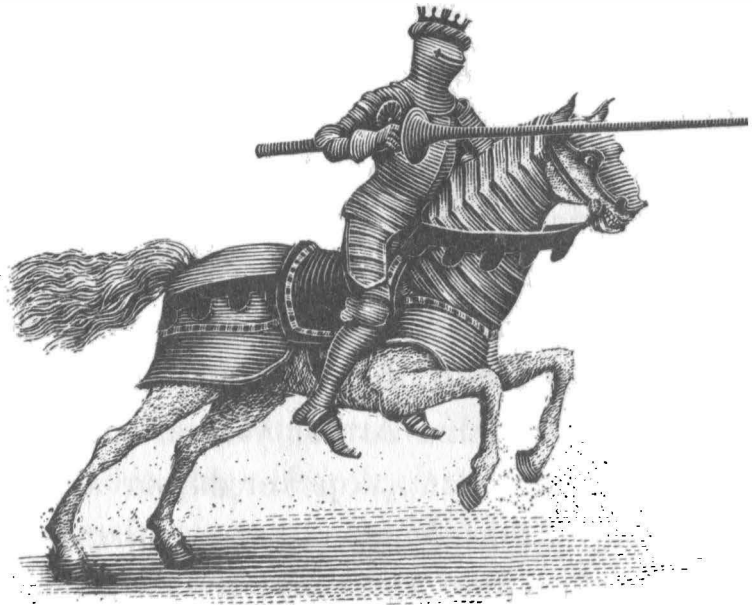
Turnuvaya gelenler arasında Sir Ector adında, yüksek ahlakıyla tanınan soylu bir adam vardı. Alçak gönüllü, dürüst, onurlu ve merhametli bir asilzade olan Sir Ector, verdiği sözleri tutmasıyla ünlüydü. Bu nedenle Güvenilir Şövalye lakabıyla anılır olmuştu.

Sir Ector'un büyük oğlu Sir Kay de turnuvaya katılmak için babasını ikna etmişti. Sir Kay burada yiğitliğini kanıtlayıp, Şövalyeler Meclisi'nde iyi bir yer edinmek istiyordu. Maiyeti ve oğullarıyla birlikte kente gelen Sir Ector'un yardımcıları yeşil ipekten bir çadır kurdu. Sir Ector'un hanesinin arması olan kartal başlı, aslan gövdeli, siyah ejderha bayrağı da çadırın önüne dikildi. Bu gösterişli bayrak, neredeyse gökyüzünün tamamını kaplayan rengârenk flamalar arasında dikkat çekiyordu.

Sir Kay, yardımcısı ve silahtarı olarak kardeşi Arthur'u seçmişti. Zırhını giymesine ve silahlarını hazırlamasına Arthur yardım ediyordu. Ağabeyi çadırından çıkıp karşılaşma alanına giderken, Arthur onun mızrağı ve flamasıyla önünde yürüyordu. Delikanlı kendisi ve ağabe-

yinin böyle bir onura sahip olmasından ötürü gurur duyuyordu.

Sir Kay'ın ilk dövüşü, kalabalık bir eleme karşılaşmasıydı. Zırhlar içindeki şövalyeler karşılıklı olarak tek sıra halinde dizilmiş, borazanla işaret verilince aynı anda rakiplerine saldırmışlardı. Yaklaşık yüz kişinin dövüştüğü alanda, sonradan Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne katılacak şövalyeler de vardı.

Çarpışan kılıç sesleri ve çığlıklar arasında bazı şövalyeler yenilip, bazıları da ciddi yaralar alarak alandan ayrıldılar. Sir Kay gençliğinin verdiği coşkuyla kendisinden çok daha tecrübeli beş şövalyeyi yenmiş, çok iri bir tanesini ise saf dışı etmişti.

Genç şövalyenin kılıç yeteneği dikkatleri toplayınca, ünlü şövalyelerden biri onunla karşılaşmak istedi. Delikanlının karşısına dikilip, “Hey!

Hey! Grifonlu* yiğit şövalye! Sana meydan okuyorum!” diye bağırdı.

Adı Sir Balamorgineas olan bu şövalye öyle iri cüsseliydi ki, atına binince bile başı ve omuzları diğer bütün şövalyelerden daha yukarıda olurdu. O kadar güçlüydü ki, aynı anda üç adamı devirdiği görülmüştü.

Böyle göz korkutucu bir rakip karşısında bile Sir Kay geri adım atmadı ve bir an bile düşünmeden rakibine karşı hamle yaptı.

“Seni de arkadaşların gibi yere sereceğim!” diye bağırdı ve iki şövalye kılıçlarını çarpıştırmaya başladılar. Sir Balamorgineas çok güçlü kılıç darbeleri vuruyordu, ama Sir Kay gençliğin verdiği atıklıkla manevralar yapabildiği için bu darbelerin çoğu boşa gidiyordu.

Kısa bir süre sonra Sir Kay sert bir saldırıyı savuşturup, karşı atağa geçti ve rakibinin miğferine çok sert bir darbe indirdi. Sir Balamorgineas o kadar sersemlemişti ki, iri gövdesi sallanmaya başlamıştı. Sir Kay bir darbe daha vurabilse rakibini devirecekti. Ancak ne yazık ki, rakibinin miğferine tüm gücüyle indirince kılıcı kırılmış

* Griffon ya da Griffin: Kartal başlı aslan gövdeli ejderha (ç.n.)

ve kopan parça uçarak dövüş alanının dışına fırlamıştı.

Sir Balamorgineas kendine gelip de Sir Kay'ın silahsız kaldığını fark edince öfkeyle saldırdı. Genç şövalye elinde sadece kılıcının kabzası kaldığı için çaresizce etrafına bakınıyordu ve onun insafına kalmıştı.

Bunu gören diğer şövalyeler hemen genç şövalyenin etrafını sarıp, Sir Balamorgineas'la dövüşerek, Kay'i mutlak bir felaketten korudular. Bunu fırsat bilen Sir Kay hemen dövüş alanının kenarına koştu.

Arthur ağabeyini buz gibi bir bardak suyla karşıladı. Suyu içince kendine gelen Sir Kay, kardeşine, “Arthur, hemen bana yeni bir kılıç getir! Hiç vakit kaybetmeden turnuvaya dönmeliyim. Aile adımızın şanını korumalıyım,” dedi.

Arthur ilk anda ne yapacağını bilemedi. “Kılıcı nereden bulacağım?” diye sordu.

Kay, “Babamızın çadırına git. Hizmetkârlar silahların yerini biliyorlar. En iyi kılıcı iste ve hemen bana getir,” diye yanıt verdi.

Arthur, “Merak etme, sana bir kılıç bulacağım,” dedi ve elinden geldiğince hızla koşarak

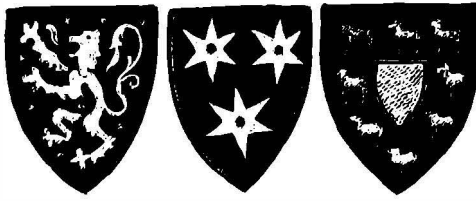

çadırların kurulduğu çayıra gitti. Ancak hizmet-kârlar turnuvayı seyretmeye gitmiş, gitmeden önce de değerli eşyaları saklamışlardı. Arthur aceleyle etrafı aradı, ama turnuva için uygun bir kılıç bulamadı. Paniğe kapılmıştı. Ağabeyini hayal kırıklığına uğratmak istemiyor, güvenine layık olmak istiyordu.

Birden aklına katedralin önündeki örse saplı kılıç geldi. Altın kabzalı kılıç ağabeyinin elinde çok güzel dururdu. Üstelik kılıç çok sağlam ve gösterişli görünüyordu. Ağabeyi turnuvayı böyle bir kılıçla tamamlayabilir ve Şövalyeler Meclisi'nde iyi bir mevki elde edebilirdi.

Bunun üzerine koşarak katedralin bahçesine gitti. Kılıcın başında kimse yoktu, herkes karşılaşmaları seyretmeye gitmişti. Hemen mermer kaidenin üzerine sıçradı, kılıcın kabzasını sıkıca tuttu ve çekti. Kılıç sanki tereyağına saplıymış gibi kolayca çıkıvermişti. Kılıcı şöyle bir tarttı ve kaideden aşağı atladı.

Kılıç olağanüstü bir ışıltı ve ihtişamla parlıyordu. Katedralin kılıcını almasına birileri kızabilir diye düşünüp, kılıcı ceketine sardı. Sonra da hiç vakit kaybetmeden karşılaşmaların yapıldığı alana koştu.

3. BÖLÜM

AİLE SIRLARI

Arthur dövüş alanının kenarındaki bariyerlere ulaştığında, ağabeyinin sabırsızlıkla onu beklediğini gördü. Sir Kay onu görünce, “Kılıç bulabildin mi?” diye sordu.

Arthur, “Evet, bir tane buldum,” diye yanıt verdi. Peşinden ceketini sardığı kılıcı ağabeyine uzattı.

Sir Kay kılıcı görür görmez tanıdı. Şaşkınlıktan ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Bir süre taş kesilerek, kılıca bakakaldı. Sonra neredeyse fısıltıyla, “Bu kılıcı nereden buldun?” diye sordu.

Ağabeyinin suratındaki tuhaf ifade ve ses tonu Arthur’u korkutmuştu. “Ağabey, yemin ederim kimseden çalmadım. Orada açıkta du-

ruyordu. Bizim çadırda kimse yoktu, kılıçları da bulamadım. Ben de katedralin önündeki kılıcı hatırladım. Gidip aldım. Eğer katedraldekiler kılıcı geri isterlerse, turnuvadan sonra veririz. Gerçekten, orada kimse yoktu,” diye durumu açıkladı.

Sir Kay kendine gelmişti. Bunun meşru kralın kılıcı olduğunu biliyordu. ‘Kardeşim daha çocuk ve son derece masum. Ne yaptığının farkında değil. Kılıcı kardeşim aldığına göre, ben de kral olabilirim. Taht bizim hanemize geçer’ diye düşündü. Bu düşünceler harekete geçmesini sağladı. “Arthur, şimdi o ceketı kılıca iyice sar ve bana ver. Kimseye bir şey söyleme. Doğruca babamızın yanına git ve ona hemen konaklama alanındaki çadıra gitmesi gerektiğini söyle,” dedi.

Ağabeyinin tavırları Arthur’u daha da korkutmuştu. Kay normalde çok cesur ve sakin bir delikanlıydı, böyle tedirgin olması hayra alamet olamazdı. Arthur kılıcı örsten çıkararak başına büyük bir dert açtığını düşünmeye başlamıştı. ‘Kesin katedraldekiler için çok önemli bir şeydi’ diye düşündü. Ağabeyi konuyu babasına anlata-

rak akıllıca bir şey yapıyordu. Bilge babası durumu düzeltmenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

Böylece Arthur hızla seyircilerin arasında dolaşıp babasını buldu. Sir Ector'un kulağına eğilip, "Baba, Kay hemen konaklama alanındaki çadırımıza gitmen gerektiğini söyledi. Sanırım ciddi bir durum var," diye fısıldadı.

Sir Ector oğullarının ne kadar terbiyeli ve ciddi çocuklar olduklarını, ortada ciddi bir mesele yoksa onu böyle çağırmayacaklarını bilirdi. Hemen yanındakilerden izin istedi ve Arthur'la birlikte konaklama alanına yürüdü.

Sir Kay çadırın içinde onları bekliyordu. Sir Ector büyük oğlunun yüzünün bembeyaz olduğunu, gözlerinin tuhaf bir şekilde parladığını görünce çok endişelendi. "Ne oldu? Hasta mı oldun?" diye sordu.

Sir Kay, "Hayır, baba. Seni bunun için çağırdık," diyerek, masanın üzerindeki bir nesneyi gösterdi.

Sir Ector masaya yaklaşıncı Arthur'un ceke-
tinin bir şeye sarılmış olduğunu gördü. Ceketini açtı ve bir an nutku tutuldu. Örsteki kılıç, bütün

ihtişamıyla karşısında duruyordu. Yaşlı asilzade o kadar şaşırmıştı ki, ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemedi.

Bir-iki dakika sonra Kay babasının kolu-na dokundu ve “Babacığım, büyük katedralin önündeki örse saplı kılıç artık bende. Bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir misin?” dedi.

Bunun üzerine Sir Ector kendine geldi. Büyük oğluna, “Bu kılıcı nasıl aldın?” diye sordu.

Sir Kay bir süre sessiz kaldı. Sonra sesi titreyerek, “Dövüşte kılıcım kırıldı, sonra bu kılıcı yanımda buldum,” dedi.

Sir Ector kararsız kalmıştı. Biraz düşündü ve “Tamam o zaman. Eğer bu kılıcı örsten sen çıkardıysan, o zaman Britanya’nın meşru kralısın. Bunu herkes biliyor,” dedi ve ekledi: “Eğer gerçek kralısan, bu kılıcı örse geri sokman da kolay olacaktır.”

Bunu duyan Sir Kay’in beti benzi attı ve “Babacığım, demirin içine bir kılıç saplamanın mümkün olmayacağını sen de biliyorsun!” diye bağırdı. “Böyle bir mucizeyi ancak bir büyücü başarabilir.”

Sir Ector gerçeği anlamamanın rahatlığıyla, “Böyle bir mucize, kılıcı örsten çıkardığına eş

değer olacaktır. Kılıcı yerinden çıkarıp da, aldığı yere geri koyamaman mümkün mü?” dedi.

Sir Kay babasına cevap vermedi. Gerçekten bunu başarabilir miydi? Sonra aklına kardeşi geldi. “Küçük kardeşim bunu başarabilirdiyse, ben niye yapamayayım. Sonuçta ikimiz de aynı kanı taşıyoruz. İkimiz de aynı değerdeyiz. Demek ki kardeşim kılıcı çıkarabilirdiyse, ben de yerine takabilirim,” diye düşündü. Bu düşünceler genç adamı rahatlatmıştı.

Böylece kılıcı tekrar cekete sarıp, yola koyuldular. Arthur da babasıyla ağabeyinin onu bu sorundan kurtaracağı düşüncesinin verdiği rahatlıkla peşlerinden yürüdü.

Katedralin bahçesine gelince, Sir Kay mermer kaidenin üzerine çıktı ve kılıcı örse geri sokmaya hazırlandı. Ancak örsün yüzeyinin dümdüz olduğunu görünce paniğe kapıldı. Sanki kılıç bu örsten çıkmamıştı. Ama Kay’ın dönmeye niyeti yoktu. Kılıcın ucunu örsün yüzeyine yerleştirdi ve tüm gücüyle itti. Birkaç defa farklı şekillerde denedi, ama demir yüzeye küçük bir çizik bile atamadı. Bunun üzerine babasına döndü ve “İstediğin şeyi başarmak imkânsız, babacığım,” dedi.

Sir Ector, oğlunun artık gerçeği söyleyeceğini umuyordu. “Peki kılıcı nasıl çıkardın oradan?” diye sordu.

Ağabeyinin daha fazla üzülmelerini istemeyen Arthur, “Babacığım, ben de bir şey söyleyebilir miyim?” diye araya girdi.

Sir Ector, “Tamam oğlum, bildiğin bir şey varsa söylemenin tam sırası,” dedi.

Arthur, “Ağabeyimin hiçbir suçu yok. Belki durumu ben düzeltebilirim. Kılıcı bana verir misiniz?” dedi.

Sir Ector, küçük oğlunun ağabeyi için her türlü fedakârlığı yapabileceğini bildiğinden, “Sen daha küçüksün, ne yapacaksın kılıcı? Ağabeyin için yalan söylemene gerek yok,” dedi.

Arthur, “Ağabeyime kılıç gerekiyordu, başka bir kılıç bulamayınca ben de bunu ödünç aldım. Kılıcı örsten kolayca çıkardım. Senin de dediğin gibi, kılıcı geri koymak çıkarmaktan daha zor olmamalı,” dedi.

Sir Ector gerçekten gafil avlanmıştı. Küçük oğlunun söyledikleri, aklına gelebilecek her şeyin ötesindeydi. “Tamam oğlum,” dedi. “Şimdi kılıcı al ve eski yerine yerleştir.”

Babasının olumlu tavrını görüp bu işten kolayca kurtulabileceğini düşünen Arthur, hemen mermer kaidenin üzerine çıktı ve kılıcı Kay'den aldı. Sonra hiç düşünmeden kılıcın ucunu örsün yüzeyine yerleştirdi ve itti. Kılıç, hiç itiraz etmeden yarısına kadar demire gömüldü. Arthur bunun çok kolay bir iş olduğunu düşünüyordu ve sanki bir oyun gibi kılıcı tekrar çıkarıp, bir kez daha demire sapladı.

Bu sahneyi fal taşı gibi açılmış gözlerle seyreden Sir Ector bir çığlık atıp yere diz çöktü. Arthur babasının bu halini görünce çok korktu ve hemen yere atlayarak, babasının yanına gitti.

Endişeyle, “İyi misin, babacığım? Su içer misin? Gidip hizmetkârları çağırayım mı?” diye sordu.

Sir Ector gözyaşları içinde kendi kendine konuşmaya başladı: “Sana bunu söylemek zorundayım. Ölene kadar saklamaya karar verdiğim bir sırrı açıklamanın zamanı geldi. Bu kaçınılmaz. Yapılabilecek bir şey yok. Demek ki kader böyleymiş. Mutlaka öyle olmalı. Yoksa kılıcı örsten çıkartman mümkün olmazdı. Artık dönüş yok. Gizlemek mümkün değil...”

Babasının bu anlamsız konuşmaları, Kay’i de çok endişelendirmişti. Kılıcın çıkarılmasıyla ortaya çıkan kötü bir büyü yüzünden babası aklını kaçırmış olabilir miydi? Babasının ellerinden tutarak, “Arthur, git hemen bizimkileri çağır!” dedi.

Ancak Sir Ector elleriyle gitmemesini işaret ederek, ayağa kalktı ve konuşmaya başladı: “Arthur, ben senin gerçek baban değilim. Bundan on sekiz yıl önce Bilge Merlin kucağında yeni doğmuş bir bebekle evimize geldi. Bebeğin bir aileye ihtiyacı olduğunu ve bize vereceğini söyledi. Bir oğlumuz daha olması harika bir sihir gibiydi. Kay’in de bir erkek kardeşi olacaktı.”

Bunları duyan Arthur ağlamaya başladı. Kay hemen kolunu kardeşinin omuzuna atıp, teselli etti.

Sir Ector anlatmaya devam etti: “Sen her zaman bizim gerçek oğlumuz oldun. Annen de ben de, seni hiçbir zaman Kay’dan ayırmadık. Onu ne kadar sevdiyse, seni de o kadar sevdik. Merlin seni bize verdiğinde, kimseye bir şey söylemememizi tembih etti. Bu, bizim de işimi-

ze geldi. Hemen eşimin bir oğlan doğurduğunu ilan ettik ve bütün kayıtlara böyle geçirdik. Ağlamana gerek yok, biz her zaman senin ailen olacağız. Ancak görünen o ki, sende kral kanı varmış. Yoksa kılıcı alamazdın. Anlaşılan, Bilge Merlin'in başka bir planı varmış.”

Kay ile Arthur şaşkın gözlerle babalarına bakıyorlardı. Kay kardeşinin kral olacağını anlamıştı. Arthur ise kılıcı ödünç almak gibi basit bir olayın onu getirdiği noktaya inanamıyordu. Babası ona sarılınca kendine geldi. “Kimseye bir şey söylemesek, olmaz mı?” diye sordu.

Sir Ector başını iki yana salladı. “Bilge Merlin de burada. Meşru kralın burada ortaya çıkacağını ilan ettiler. Uther-Pendragon'un oğlundan başka kim o kılıcı örsten çıkarabilir ki? Yapabileceğimiz bir şey yok. Bekleyip olayların ne yöne gideceğine bakacağız.”

Bu sırada iki asilzadenin onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Sir Ulfius'u da yanıma alıp, olaylara dahil olmaya karar vermiştim. İkimiz de o kadar ünlü kişilerdik ki, Sir Ector ve oğulları bizi görür görmez tanıdılar. Sihirli aynada Arthur'un sabahtan beri yaptıklarını izlemiştim.

Kılıcı örsten nasıl çıkardığını, tekrar nasıl geri koyduğunu ve hatta ikinci kez nasıl çıkarıp geri yerleştirdiğini biliyordum. Bütün konuşmaları da duymuştum.

Karşılıklı selamlaştıktan sonra konuşmaya başladım. “Bakıyorum, gerçeği anlamışsınız,” dedim. “Geçtiğimiz on sekiz yıl boyunca gözü-mü üstünüzden ayırmadığımı tahmin etmiş-sindir, Sir Ector. Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Çok iyi bir evlat ve bir kral yetiştirdin. Britan-ya’nın umudu bu delikanlı. Kehanetin gerçek-leşme zamanı geldi. Arthur, Britanya’nın gördü-ğü en büyük ve en ünlü kral olacak. Bu ülke var oldukça, onun ve şövalyelerinin başarıları anla-tılacak. Başka kehanetlerim de var, ama onları zamanı geldiğinde söyleyeceğim.”

Bunun üzerine Sir Ector, “Madem Arthur kral olacak, bir iyilik istiyorum,” dedi.

Arthur, “Kral olursam, babam olarak benim olan her şey senin olacak. Neden sadece bir iyi-lik istiyorsun?” diye sordu.

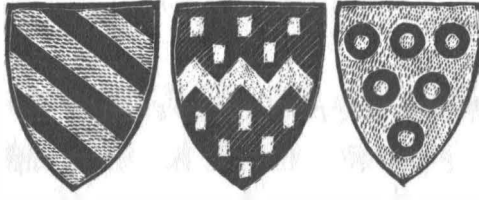
Sir Ector, “İyi ve adil bir kral olmanı, ülkenin asıl sahibinin halk olduğunu aklından çıkarma-manı istiyorum. Kralların zenginliği kendilerine

ya da ailelerine değil, halka aittir. Bu nedenle senden sadece ağabeyin Kay’i kethüda* yapmanı rica ediyorum,” dedi. “Böylece ağabeyin sürekli yanında olur ve birbirinizi koruyup kollayabilirsiniz.”

Arthur, “Babacığım sadece Kay’in değil, senin de yanımdan ayrılmanı asla istemiyorum. Dediğini yapacağım ve kral olduktan sonra senin bütün tavsiyelerini dinleyeceğim. Sen benim babamsın, hiçbir şey bunu değiştiremez,” diye yanıt verdi.

Bunları duyunca, Geçmişin ve Geleceğin Kralı Arthur için en doğru aileyi seçtiğimi anladım. Gerçekten de sonraki yıllarda Sir Kay kethüda olarak Arthur’a çok iyi hizmet etti ve onu ancak bir ağabeyin yapabileceği kadar dikkatle korudu. Sir Ector da beş yıl sonraki ölümüne kadar her zaman Arthur’un yanında oldu, baba şefkatiyle destek oldu ve güzel tavsiyeler verdi. Bu aile sayesinde Arthur hiçbir zaman yalnızlık hissetmedi.

* Kethüda: Zengin kimselerin ve devlet büyüklerinin buyruğunda çalışan, onların birtakım işlerini gören kimse, kâhya (ç.n.)

4. BÖLÜM

MEŞRU KRAL

Artık sıra Arthur'un meşru kral olduğunu herkese ilan etmeye gelmişti. Hemen bir duyuru yaptım ve herkesin Noel günü katedralin önünde toplanmasını istedim. Kralın ortaya çıkma zamanı gelmişti.

O gün Başpiskopos'un adamları kılıcın çevresini büyük olay için hazırladılar. Kılıcın saplı olduğu örsü taşıyan mermerin etrafına geniş bir platform ve seyircileri uzakta tutacak bir çit yapıldı. Krallar ve dükler için ayrı bir tribün, Başpiskopos için de kılıcı açıkça görebileceği bir noktaya koltuk yerleştirildi. Başpiskopos seçimin dürüst koşullarda yapıldığını görüp, meşru kralı ilan edecek kişiydi.

Noel günü öğleye doğru Başpiskopos törenle katedralin önüne geldi ve kendisi için hazırlanan yere oturdu. Din adamları ve şövalyelerden oluşan maiyeti de çevresinde yerini aldı. Bu sahneyi gören hiç kimse, seçilecek kralın meşruiyetini inkâr edemezdi.

Taht iddiasındaki bütün krallar ve dükler de oradaydı. Soylu kişilerin her biri tahtın gerçek varisi olduğunu düşünüyor ve bu özel günde kılıcı örsten çıkarıp tahta oturmayı umut ediyordu.

Borazan çalınınca kiliseye bağlı şövalyelerden biri mermer kaidenin başına giderek, deneme yapacak asilzadeleri birer birer çağırmaya başladı.

İlk denemeyi Uther'in damadı Orkney ve Adalar Kralı Lot yaptı. Kral Loth kılıcın yanına şövalyeleriyle birlikte geldi. Kılıcı örsten çıkarıp krallığını ilan ettiğinde yanında şövalyeleriyle güçlü bir görüntü vermek istiyordu.

Mermer kaidenin üzerine çıkan Kral Lot önce Başpiskopos'a selam verdi. Ardından güvenle kılıcın kabzasına yapışıp tüm gücüyle çekti, ama kılıcı oynatamadı. Dört defa daha kılıcı çı-

karmayı denedi ve dört defasında da başarısız oldu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Lot hiçbir şey söylemeden kaideden indi ve sert adımlarla yürüyerek, maiyetiyle birlikte yerine geçti.

Kral Lot'un ardından Uther-Pendragon'un diğer damadı kılıcı çıkarmayı denedi. O da başarısız olunca, diğer krallar ve dükler şanslarını denediler. Ancak kimse kılıcı yerinden kımıldatmadı. Bu asilzadelerden bazıları hırsıyla söylenecek yerlerine geçerken, bazıları platformu kıpkırmızı suratlarla başları önlerinde terk ettiler.

Bütün soylular başarısız olunca gözler bana döndü. Başpiskopos yerinden kalkıp yanıma geldi ve “Bilge Merlin, bugün meşru kralın ortaya çıkacağını söylemiştin, ama kılıç hâlâ örs-te. Bütün soylular kılıcı almayı denedi, ama bir sonuç çıkmadı. Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Krallar ve dükler de kendi aralarında söylenmeye ve bana diş bilemeye başlamışlardı. Hatta bir tanesi öne çıkıp, “Merlin hepimizi küçük düşürmeye çalışıyor. Bu dünyada kim demir kılıcı saf demirin içinden çıkarabilir ki? Görüldüğü gibi hiçbir soylu bunu yapamadı. Merlin bizimle alay ediyor,” dedi.

Peşinden krallardan biri çıkıp, “Ancak bu kötü şaka, iyi bir şekilde sonuçlanabilir. Sayın Başpiskopos ülkeyi yönetmeye en uygun kişiyi burada seçebilir. Başpiskopos’un seçimine herkes saygı gösterecektir,” diye ekledi.

Başpiskopos’un canı çok sıkılmıştı, ama bana da güveniyordu. Soylulara dönüp, “Efendiler, Bilge Merlin bizi boş yere burada toplayacak biri değildir. Lütfen biraz daha sabredin. Merlin bize bir mucize söz verdi,” dedi ve bana döndü: “Göster hünerini, Merlin!”

Sıra bana gelmişti. Bütün bu zaman boyunca Sir Ulfius benim direktiflerim doğrultusunda, Arthur’un yanında beklemişti. Öne doğru çıktım ve “Britanya halkının meşru kralıyla tanışma zamanı geldi!” dedim.

Sir Ulfius, işaretim üzerine Arthur’u kılıcın yanına getirdi. Babası ve ağabeyi sanki rüyadaymış gibi ilerleyen Arthur’un yanında yürüyor, zaman zaman omuzunu ya da kolunu tutarak ona destek veriyorlardı.

“Arthur,” dedim. “mermer kaidenin üzerine çık ve şu kılıcı örsten çıkar!”

Herkes sustu ve şaşkın gözlerle bana bakmaya başladı. Kulaklarına inanamıyorlardı. Sıra-

dan bir soylunun ikinci oğlunun deneme yapacak olması inanılmaz bir şeydi.

Birkaç güçlü soylu öne doğru çıktı, ancak Sir Ulfius çok saygı duyulan ve korkulan bir adamdı. Onun Arthur'un yanında olması, bu soyluların harekete geçmesini engelledi. O gün herkes en güzel kıyafetlerini giydiği için Arthur'un tören kıyafetleri içinde olduğuna kimse dikkat etmemişti; ama şu anda kılıcın başında dururken, herkes ne kadar etkileyici bir delikanlı olduğunun farkına varmıştı. Kalabalık ses çıkarmadan onu ve beni izliyordu.

Arthur hiç tereddüt etmeden eğildi, kılıcın kabzasını tuttu ve çekerek kılıcı örsten çıkardı. Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi.

Arthur'a dönüp, "Kılıcı örse sapla," dedim. Arthur sanki çok kolay bir şey yapıyormuş gibi rahatlıkla kılıcı eski yerine koydu.

Bağırarak, "Siz asilzadelerden kılıcı çıkarmayı bir kez daha denemek isteyen var mı?" diye sordum.

Kral Lot maiyetindeki en iri şövalyeye başıyla bir işaret yaptı. Şövalye hızlı adımlarla geldi ve "Ben deneyeceğim," dedi.

Arthur kaideden indi ve yerini şövalyeye bıraktı. Şövalye kılıcın kabzasına yapıştı ve tüm gücüyle çekti. Kılıç yerinden milim oynamadı. Şövalye birkaç defa daha denedi, hatta yana doğru büküp kılıcı kırmaya bile çalıştı. Ancak kılıç hareket etmedi. Şövalye sonunda bir şey yapamayacağını anladı ve öfkeli bir şekilde kaideden inip yerine döndü.

Yüksek sesle, “Arthur, şimdi kaideye çık ve kılıcı al,” dedim.

Arthur mermer kaidenin üzerine sıçradı ve bir kez daha kılıcı kolayca çıkardı.

Kalabalığa döndüm ve “Gördüğünüz gibi, kılıç bu genç adama ait!” diye bağırdım.

Olanları şaşkınlıkla izleyen Başpiskopos, “Merlin, bütün bunlar ne anlama geliyor. Bize hemen bir açıklama yapmalısın,” dedi.

“Efendiler, kılıcı örsten çıkaran bu genç adam, Uther-Pendragon ve yasal eşi Kraliçe Igraine’in gerçek oğludur,” diye yanıt verdim.

Başpiskopos ve asiller arasından birkaç kişi şaşkınlıkla çılgılık attılar. Başpiskopos, “Merlin, ne söylediğinin farkında mısın? Uther-Pendragon’un oğlunun o korkunç gecede öldüğünü herkes biliyor. Annesiyle birlikte katledildi,” dedi.

Bunun üzerine, o gece olanları, “Çocuğun tehlikede olacağını bildiğimiz için tetikleydik. Uther-Pendragon’un pusuya düşürüldüğü o gece, Sir Ulfius bebeği şatodan kaçırıp bana getirdi. Ben de güven içinde büyütmesi için bebeği Sir Ector’a verdim. Sir Ector bebeğin gerçek ailesini bilmiyordu, çocuğu kendi oğlu olarak büyüttü. Bu iki saygıdeğer lord da buna tanıklık edebilir,” diye anlattım.

Sir Ulfius, “Merlin’in anlattıklarının doğru olduğuna şerefim üzerine yemin ederim,” dedi. Sir Ector da anlatılanların doğru olduğunu söyleyerek, onu destekledi.

Bu iki adamın tanıklığı Başpiskopos’u ve asillerin çoğunu ikna etmişti. Başpiskopos, “Sonunda karanlık dönem bitti. Meşru kral ortaya çıktı. Kral bugün taç giyecek!” diye ilan etti.

Kalabalıktan bir alkış tufanı koptu. İnsanlar sevinçle tezahürat yapıyor, bu harika olay hakkında konuşuyorlardı. Asiller de birer birer Arthur’un önünde eğilerek, onu tanıdıklarını gösteriyorlardı. Ancak Uther’in damadı olan iki kralın suratları beş karıştı.

Kral Lot ve Kral Urien, Başpiskopos'un karşısına dikildiler. Kral Lot, "Neler oluyor? Böyle bir sahtekârlığa göz yummayacağız. Başpiskopos olarak sen gerekeni yapmazsan, biz yapacağız. Bir çocuğun kral olmasına izin vermeyeceğiz," dedi.

Başpiskopos, "Çocuk meşru kral olduğunu kanıtladı. Bugün taç giyecek!" diye yanıt verdi.

Bunun üzerine Kral Lot ve Kral Urien maiyetleriyle birlikte ayrıldılar. İkisinin de amansız düşmanlar olacaklarını biliyordum. Ama yapacak bir şey yoktu, Arthur zamanı gelince düşmanlarıyla yüzleşecekti.

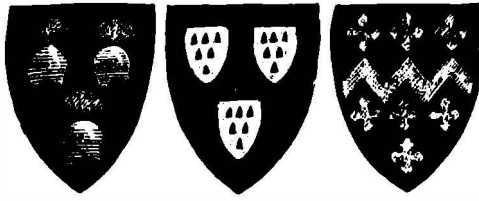
Durumdan memnun olmayan birkaç soylu daha katedralin bahçesini terk etti. Ancak diğerleri açık yüreklilikle Arthur'a sadakatlerini sunup yanında yer aldılar.

Taç giyme töreni sade, ama coşkuluydu. Sokaklar tıklım tıklımdı. Halk neşeyle tezahürat yapıyor, İngiltere'nin meşru kralı olarak Arthur'u selamlıyordu. Halkın coşkusu Arthur'u da etkiledi. O ana kadar sadece sorumluluk ve endişe hissetmişti. Ancak halkın desteğini görünce, yüreği umutla doldu. İyi bir kral olmak ve muhteşem bir ülke kurmak için durmadan çalışacaktı.

Arthur'un ilk işi Sir Kay'i kethüda ve Sir Ulfius'u ordunun kumandanı yapmak oldu. Merlin'i danışmanı Sir Bodwain'i de saray yöneticisi yaptı. Bu yetenekli kişiler Britanya'ya en iyi şekilde hizmet ettiler.

Arthur'un krallığının ilk yılları çok zor geçti. Kral olmasına karşı çıkanlar birleşip, ona savaş açtılar. Ancak asillerin çoğu ve halk, Arthur'un yanındaydı. Güçlü müttefikleri ve ordusuyla düşmanlarını dize getirdi. Üvey ablalarının eşi olan krallar servetlerini geride bırakarak kaçtılar. Bu kralların oğulları –aynı zamanda Arthur'un yeğenleri oluyorlardı– saraya getirildiler. Gawaine, Geharris ve Ewaine adlarındaki bu gençler yürekli birer şövalye oldular ve hayatları boyunca Britanya'ya dürüstlikle hizmet ettiler.

Arthur ülke yönetimi konusunda çok şey öğrenmesi gerektiğinin farkındaydı. Ünlü düşünürlerin kitaplarını okuyor, güvenilir danışmanların tavsiyelerini dinliyordu. Kılıç kullanmaktaki ustalığını geliştirmek için saatlerce çalışıyor, ülkeyi korumak için en iyi stratejileri öğreniyordu. İngiltere'nin her bir köşesine gitti ve halkı dinledi. Britanya'ya tekrar düzen getirmek ve refah sağlamak için var gücüyle çalışmaya başladı.

5. BÖLÜM

EXCALIBUR

Kral Arthur ülkede huzuru sağlayıp refah seviyesini yükseltmeye başladığında, destekçilerinin sayısı da arttı. Beş-altı yıl içinde düzen kurulmuş; çiftçiler, zanaatkârlar ve tüccarlar güven içinde işlerini yapmaya başlamışlardı. Halka eziyet etmeye çalışan zorbalara göz açtırılmıyordu. Ülkenin en uzak köşesinde bile adalet hüküm sürüyordu.

Arthur'un güven veren ünü, birçok yetenekli insanın çevresinde toplanmasını sağladı. Soylu bir ruha ve üstün şövalyelik niteliklerine sahip pek çok kişi, Arthur'un Şövalyeler Meclisi'ne girmek için yarıştı.

Arthur da sık sık şövalye karşılaşmalarına katılır, kılıç kullanma yeteneğini sınardı.

Bir gün adamlarından biri nehrin diğer tarafındaki ormanın öte yanında Kara Şövalye adında biri olduğunu ve bölgenin hakimi olmaya çalıştığını anlattı. Kara Şövalye kentin önemli köprülerinden birine barikat kurmuş, geçenlerden haraç alıyordu. Bölgenin ileri gelenleri yardım istemek için Kral'a haber yollamıştı.

Kral Arthur, birkaç şövalyesini de yanına alıp hemen yola çıktı. Bu zorbaya dersini kendi vermek istiyordu. Benim de bir kehanetim vardı. Bu nedenle kafileye katıldım. Köprünün başına gelince Arthur, “Kara Şövalye, çık ortaya ve benimle dövüş. Sıradan bir şövalye olarak sana meydan okuyorum!” diye bağırdı.

Kara Şövalye ortaya çıkınca kozlarını kılıç dövüşüyle paylaşmaya karar verdiler. Çok sert ve hızlı bir dövüş oldu. Kara Şövalye cüssesi ve gücüyle öne çıkıyor, Kral Arthur üstün manevra yeteneği ve kılıç ustalığıyla göz dolduruyordu. Arthur rakibine karşı üstünlüğü ele geçirirken, Kara Şövalye ters bir hamleyle kılıcına vurdu ve kılıç ortadan kırıldı. Ancak Arthur da bu hamlenin gücünü ona karşı kullanarak Kara Şövalye'yi yere serdi.

Dövüşün ardından Arthur’a, şövalyelerinden ayrılıp benimle gelmesini söyledim. Sadece bizim yapması gereken bir iş vardı. Kafilayı geride bırakıp atlarla yola çıktık. Nereye gideceğimizi kimse bilmiyordu.

Kuzeye doğru ilerledik. Çayırı geçip, büyük bir ormana daldık. Ağaçlar o kadar sık, çalılar o kadar yoğun ki, orman neredeyse karanlıktı. Atların üzerinde ilerlemek zorlaşınca, yürümek zorunda kaldık. Atları arkamızdan yürütüyor, ağaçların, çalıların ve kayaların arasından zorlukla ilerleyebiliyorduk.

Arthur, “Beni nereye götürüyorsun, Merlin?” diye sordu. “Kayıp mı olduk?”

“Hayır, Majesteleri!” diye yanıt verdim. “Büyülü kılıç kırıldı. Yeni bir kılıca ihtiyacınız var. Gölün Hanımı ile tanışma zamanınız geldi.”

Bu sırada ormanın ortasındaki büyülü göle ulaşmıştık. “İşte, Majesteleri, bu gölden alacağınız bir şey için geldik. Sadece sizin sahip olabileceğiniz bir şey,” dedim. Orman sakinleri geldiğimizi çoktan Gölün Hanımı’na haber vermişlerdi. Kral Arthur büyülü bir ışık yayan gölü hayranlıkla seyrederken, sudan muhteşem

bir kılıç yükseldi. Kral fal taşı gibi açılmış gözlerle kılıca bakarken, kılıcın kabzasını tutan el görüldü. Birkaç saniye sonra gölün yüzeyinde parlak beyaz saten ve dantelden bir elbise giymiş çok güzel bir kadın duruyordu. Kadın kılıcı diğer elindeki kına soktu, yan yatırdı ve iki eliyle taşımaya başladı.

“Sizi, Gölün Hanımı ile tanıştırayım, Majesteleri,” dedim.

Kral Arthur saygıyla eğilerek selam verdi. Gölün Hanımı gülümsedi ve zarif adımlarla suyun üzerinde yürüyerek yanımıza geldi. İki eliyle taşıdığı kılıcı Arthur’a uzattı. “Bu, Excalibur’dur. Onu ancak Geçmişin ve Geleceğin Kralı taşıyabilir,” dedi.

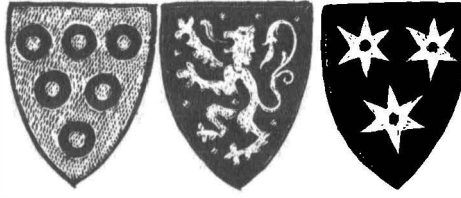
Kral Arthur uzanıp kılıcı aldı. Arthur elini değer değmez kılıçtan gök mavisi bir ışık yayılmaya başladı. Gölün Hanımı gülümsedi ve zarıfçe süzülerek gölün suları arasında gözden kayboldu.

Böylece eski öğretilerin temsilcilerinin de Arthur’u desteklediğinden emin oldum ve ona kılıcın özelliklerini anlattım: “Bu güçlü kılıç, farklı bir dünyadan gelen metalden, Avalon Adası’nda

yapılmıştır. Kılıcın kını kılıçtan daha değerlidir. Kın sende olduğu sürece kimse kanının bir damlasını akıtamaz. Eğer kını kaybedersen, öldürülebilirsin.”

Dönüş yolu boyunca konuşmadan, sihirli ormanın güzelliklerinin keyfini çıkardık.

O günden sonra Kral Arthur’un kılıcı Excalibur’un ünü ülkeye yayıldı. Uzak ülkelerdeki insanlar bile Excalibur’u duydu. Ancak kimse kılıcın kınıyla ilgili sırrı bilmiyordu.

6. BÖLÜM

LEYDİ GUINEVERE

Bir yıl kadar sonra komşu krallık Cameliard'dan yardım çağrısı geldi. Kuzey Galler Kralı Ryence bir haberci yollayıp, Cameliard Kralı Leodegrance'a taleplerini iletmişti. Kral Ryence, iki ülke sınırındaki geniş arazilerin ve nehrin ona ait olduğunu iddia ediyor, ayrıca Kral Leodegrance'ın tek çocuğu olan Leydi Guinevere ile evlenmek istiyordu. Böylece kısa süre içinde Cameliard'a el koyabilecekti.

Arthur sınır komşusu bu krallıklar arasındaki güç dengesinin çok önemli olduğunu biliyordu. Kuzey Galler Kralı böyle yayılmacı bir politikayla kısa sürede bütün ada için tehdit olacaktı. Kral Arthur, Cameliard'a gidip durumu kendi gözle-

riyle görmesi gerektiğini düşünüyordu, ancak bunu kimliğini açık etmeden yapmak istiyordu.

Küçük bir büyüünün yardımıyla Arthur'u ve kendimi sıradan köylülere dönüştürdüm. Eski bir at arabasıyla yola koyulduk. Yulafını satmaya götüren baba oğul gibi görünüyorduk. Yol boyunca Kral Arthur vatandaşların yaşamlarını gözlemledi, sıradan köylülerin dertlerini dinledi.

Kral Leodegrance'ın şatosuna ulaştığımızda, yulaf çuvallarımızı gören nöbetçiler bizi hemen içeri aldılar. Yulafları iyi bir fiyata aldılar. Sonra da uygun bir ücret karşılığında iş önerdiler. Bahçıvanlardan bazıları hasta olmuştu, onların yerine geçici eleman arıyorlardı. Biz de etrafta şüphe uyandırmadan gezinip, olan biteni anlayabileceğimiz bu işi hemen kabul ettik.

Kral Leodegrance gerçekten iyi bir insan, iyi bir kraldı. Halk tarafından çok seviliyor, ülkeyi adaletle yönetiyordu. Bilge danışmanları vardı, ama ordusu ya da şövalyeleri yoktu. Yanındaki birkaç yaşlı şövalye ve adamları ülkenin düzenini sağlıyordu. Ancak dışarıdan gelebilecek bir saldırıya karşı Kral Arthur ve şövalyelerine ihtiyacı vardı.

Bir yandan bahçelerde çalışıp, bir yandan da ülkenin coğrafyasını incelemeye başladık. Kuzey Galler Kralı'na karşı almamız gereken korunma önlemlerini düşünüyor, çatışma halinde kullanacağı taktikleri planlıyorduk. Derken bir gün gül bahçesindeki işler için Arthur'u gönderip, ben de şatonun ustalarıyla hoşbeş etmeye karar verdim.

Birkaç saat sonra istediğim bilgileri toplamıştım. Arthur'un ne yaptığını görmek için gül bahçesine gittim. Kral'ı şaşkın bir şekilde havuz başında otururken buldum. Arthur sanki bir rüyadaymış gibi havuza bakıyor ve elindeki gülü kokluyordu. Neler olduğunu sorduğumda, hiç beklemediğim bir cevap aldım.

Kral Arthur, "Az önce buraya olağanüstü güzellikte bir genç kız geldi," dedi. "Biraz çiçek topladı. Sonra bana gülümsedi ve güllerinden birini verdi. Bu kızla evleneceğim."

"Ama Majesteleri, evleneceğiniz kişi Britanya Kraliçesi olacak. Ne kadar güzel olursa olsun, sıradan bir kız bunu yapamaz," diye yanıt verdim.

Ancak Kral Arthur kararlıydı. “Kim olursa olsun, bu kız benim eşim olacak. O çok soylu ve iyi kalpli biri. Mükemmel bir eş ve mükemmel bir kraliçe olacağına eminim. Bu andan sonra başka biriyle evlenmeyi düşünmem bile,” dedi.

Bunun üzerine, “O zaman kimliğimizi açıklamadan önce bu kızın kim olduğunu öğrenelim ve ailesiyle tanışalım. Bakalım kız basit bir köylüken de sizi sevecek mi?” dedim.

O günden sonra şatoda gizemli genç kızı araştırmaya başladık, ama açıkça kimseye soramadığımız için kim olduğunu öğrenemedik. Kalede çalışıp da gençlik çağında bir kızı olan hemen herkesi ziyaret ettim, ama aradığımız kızı bir türlü bulamadım. Sonunda umudumuzu kesip, yolculuğumuzun hedefine odaklanmaya karar verdik. O akşam topladığımız bilgileri değerlendirdik ve ertesi sabah Kral Leodegrance’ı ziyaret edip kimliğimizi açıklamayı planladık.

O gece hava çok güzeldi. Dolunay şatoyu ve çevresindeki kırları gündüz gibi aydınlatıyordu. Yemekten sonra Arthur biraz yürümek istediğini söyleyip dışarı çıktı. Ben de dolunayın büyü-sünü kullanarak gizemli genç hanımı gül bahçe-

sine çekebileceğimi düşündüm ve onu izledim. Arthur çiçeklerin arasında dolanırken, pembe bir gülün yanına gittim ve açmış goncalara fısıldayarak büyülu kokularıyla genç kızı bahçeye çağırmalarını istedim. Gül goncaları görevlerini başarıyla yaptılar. Birkaç dakika sonra gül bahçesinin girişinde çok güzel bir genç hanım belirdi. Kızı gören Arthur hemen yanına gitti ve “Leydim, aramızda gerçek bir bağ var. Bu gece gelip beni burada bulmanı diledim,” dedi.

Genç hanımın da Arthur’a aşık olduğu belliydi, ama hüzünlü görünüyordu. “Gül vererek sizi boş yere umutlandırdığım için çok özür dilerim,” dedi. “O sırada mantıklı düşünememiştim. Benim, duygularıma kapılıp hareket etmem mümkün değil.”

Arthur, “Lütfen böyle konuşma. Bence hemen evlenebiliriz,” dedi.

Ancak genç hanım ağlamaya başlamıştı. “Özür dilerim! Özür dilerim!” dedi ve koşarak uzaklaştı.

Kafası karışan Arthur’u orada bırakıp, hemen genç hanımın peşine düştüm. Genç hanım doğrudan Kral Leodegrance’ın yaşadığı bölüme

koştı ve özel dairelerden birine girdi. Kral Leodegrance'ın eşinin ya da kızının nedimelerinden biri olmalıydı. Soylu hanımların evlilikleri kralın ve babalarının izniyle yapılırdı. Genç hanım bu nedenle bir köylüye evlenme sözü veremezdi. Konunun ertesi sabah çözüme kavuşacağını düşünerek, kaldığımız yere döndüm. Arthur o kadar üzgündü ki, bütün gece yatağında uzanıp tavana baktı.

Sabah kahvaltıdan sonra doğruca Kral Leodegrance'ın bölümüne gittik. Nöbetçilerin bizi bu görüntümüzle içeri almayacağını bildiğim için kapının önünde üstümüzdeki büyüü kaldırdım ve normal halimize döndük. Bizi gören nöbetçiler dilleri tutulmuş bir halde koşturmaya başladılar. Birkaç dakika sonra Kral Leodegrance'ın huzuruna çıkmıştık.

Kral Leodegrance ziyaretimize o kadar sevinmişti ki, bizi neredeyse coşkuyla karşıladı. Bir süredir şatoda olduğumuzu ve araştırma yaptığımızı duyunca çok şaşırdı. Hemen bir ziyafet hazırlanması ve Kral Arthur'un onun şatosunda olduğunun tüm ülkeye duyurulmasını emretti. Ancak ben hemen onu durdurup, bu ziyaretin şimdilik gizli kalması gerektiğini söyledim. Ön-

lemlerimizi almadan düşmanlarımızın harekete geçmesini istemiyorduk. Sonrasında hep birlikte uzun bir toplantı yapıp ülkeyi nasıl koruyacağımızı ve sonraki hamlelerimizi konuştuk. Kral Arthur'un kafası gizemli aşkıyla meşguldü, ama sorumluluklarını da ihmal etmiyor ve Cameliard'ın geleceği için en akıllıca kararları veriyordu.

Görüşmemiz bitip planlarımız karara bağlanınca, Kral Leodegrance bizi yemeğe davet etti. Şatonun bu bölümüne kraliyet ailesi ve hizmetkârlarından başkası giremiyordu. Arthur'un gizemli kız arkadaşının oralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Niyetim Kral'ın eşine bu hoş genç hanımı sormaktı, ama olaylar beni bile şaşırtacak şekilde gelişti.

Yemek salonuna girdiğimizde Kral Leodegrance'ın eşi ve kızının bizi beklediğini gördük. Gül bahçesindeki gizemli genç hanım, Kraliçe'nin yanında duruyordu. Sevdiği kızın karşısında durduğunu görünce Arthur'un şaşkınlıktan dili tutuldu. Ben hemen kendimi toparlayıp, hanımları selamladım.

Kral Leodegrance, "İşte kızım Leydi Guinevere," diyerek kızını bize tanıştırdı. Leydi Guinevere

de Arthur'u tanımış ve küçük bir şaşkınlık çığlığı atmıştı, ama annesi ile babası bu tepkiyi efsanevi Kral Arthur'u görmenin heyecanına yordular.

Hep birlikte ziyafet sofrasına oturduk. Masa-da ben, Kral Leodegrance ile planlarımız hakkında konuşurken; Arthur, Kraliçe'yle sohbet ediyordu. Leydi Guinevere ise önüne bakıp, sessizce yemek yiyordu. Kısa bir süre sonra sözü Kral Arthur'un halk tarafından ne kadar sevildiğine getirdim. Kral Leodegrance, Arthur'un ününü çok iyi biliyordu, bu nedenle ondan yardım istemişti. "O zaman," dedim, "belki Kral Arthur'la akraba olma fikrini de seversiniz. Eğer itirazınız olmazsa, Kral Arthur kızınızla evlenmek istiyor."

Kral Leodegrance, "Böyle bir evlilik beni ve eşimi çok mutlu eder, ama kızımın fikrini de sormalıyım," diye yanıt verdi.

Yemeğin kalanında sadece Cameliard hakkında konuştuk ve doğrusunu söylemek gerekirse Leydi Guinevere'in sesini hiç duymadık. Kral Arthur bu küçük aileyi çok sevmişti ve ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra, kendine güveni geri gelmişti.

O akşam bize ayrılan şık odalarda konakladık. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Kral Leo-

degrance beni bir kenara çekip, “Kızımla konuştum. Kral Arthur’un evlenme teklifini iletince bana çok tuhaf bir yanıt verdi,” dedi.

“Ne oldu, evlenmek istemiyor mu?” diye sordum.

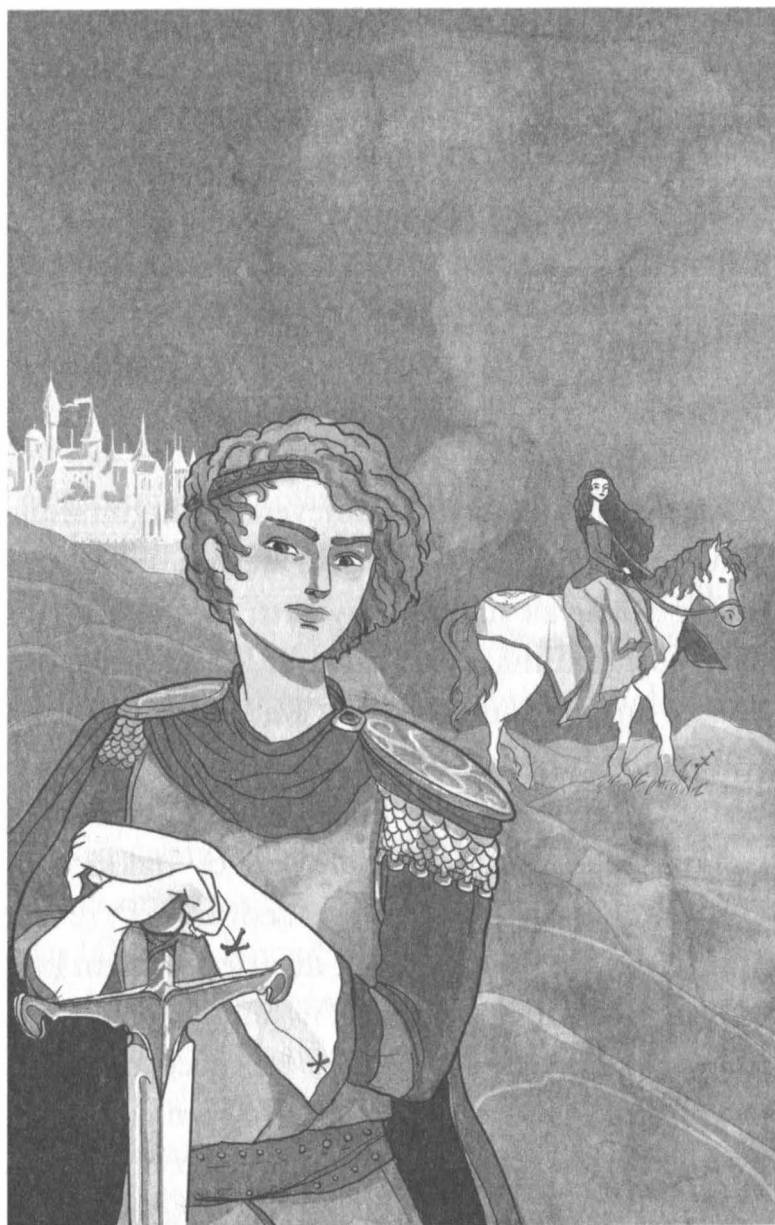
“Hayır, öyle değil. Kral Arthur’un eşi olmaktan mutluluk duyarmış, ama basit bir bahçıvanla evlense çok daha fazla mutlu olurmuş,” diye yanıt verdi.

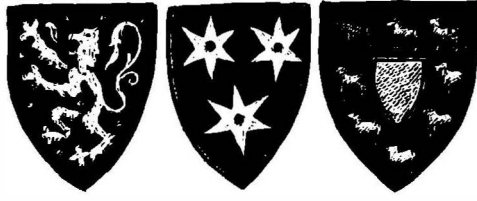
O gün Kral Arthur ile Leydi Guinevere’in nişanlandığı ve bir ay sonra düğün yapılacağı duyuruldu.

Düğün hazırlıkları yapılırken, biz de Cameliard’ın güvenliği için gerekli düzenlemeleri hızla yaptık.

Yazın son ayında herkesin katıldığı gösterişli bir düğün yapıldı. Kentlerde ve köylerde halk için sokaklara şölen masaları kuruldu, danslar edildi, şarkılar söylendi.

Bu evliliğin sağladığı politik birleşme, Kuzey Galler Kralı Ryence’in gözünü korkutmuş, planlarından vazgeçmesini sağlamıştı. Kral Arthur’un topraklarına katılarak sahip olduğu koruma kalkanı, Cameliard’ın ülkenin en zengin ve güzel yerlerinden biri olmasını sağlayacaktı.

7. BÖLÜM

YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ

Krall Arthur ile Leydi Guinevere'in düğününde Kral Leodegrance, genç çiftle devasa boyutlarda bir yuvarlak masa hediye etti. Masayı verirken, "Size bu masayla, herkesin eşit olacağı bir düzen öneriyorum," dedi. "Bu masada bütün şövalyelerinin konumları aynı olacak. Böylece Britanya'nın yiğit ama hırslı şövalyelerini kavgadan uzak tutacak, herkesin bir oy hakkı olacağı eşitlikçi bir düzen kurabilirsiniz."

Böyle bir masada Kral da diğerleriyle aynı konumda olacak, oturumları Arthur yönetecek ve kararlar herkesin eşit olduğu bu mecliste alınacaktı. Kısacası Yuvarlak Masa düzenlemesiyle, ülke yönetimi eşit insanlardan oluşan bir meclise veriliyordu.

Kral Leodegrance'ın bu fikrini gerçekten çok beğenmiştim. Bu yeni düzenin kuruluşuna katkım olması için bir büyü yaptım. Yuvarlak Masa büyük salona yerleştirilip çevresine sandalyeler dizildiğinde, her sandalyenin arkasında ait olduğu şövalyenin adı belirdi. Kendim için de bir sandalye ayırdım. Sadece iki sandalye boş kalmıştı.

Bu sandalyelerin bir tanesini dürüst ve çalışkan çiftçinin oğlu olan Lancelot için ayırmıştım. Delikanlı iyi huyları, ahlakı ve yetenekleriyle dikkatimi çekmişti. Lancelot zamanının çoğunu topraklarına ayırıyor, çiftlik işçileriyle birlikte her işi yapıyordu. Çiftlik işlerinden kalan zamanlarında eğitim alması için ayarlamalar yaptım. Zamanı gelince ülkeyi koruyacak şövalyeler arasında yerini almasını sağlayacaktım.

Diğer sandalyeye kimin oturacağını bilmiyordum, ama masaya yaptığım büyü sırasında, bu sandalyenin Kutsal Kâse'yi bulacak şövalyeye ait olduğunu öngörmüştüm. Bu kehaneti meclise açıkladığımda, bütün şövalyeler Kutsal Kâse'nin bir gün bulunacağı umuduyla mutlu oldular.

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri Meclisi'nin ilk işi ülkenin sınırlarını güvene

almak oldu. Saksonlar bütün adayı işgal etmek için akınlar düzenliyor, kritik noktaları ele geçirip, kendi kalelerini yapmaya çalışıyorlardı.

Kral Arthur liderliğindeki Britanya ordusu, Saksonlarla on iki kez çarpıştı ve sonunda işgalcileri adadan atmayı başardı. Bu dönemde Lancelot da yiğitliğini kanıtlayıp şövalye oldu. Lancelot şövalye ilan edilir edilmez de sandalyesinde adı belirdi. Lancelot zamanla Kral Arthur'un en yakın arkadaşlarından biri oldu ve Kral Pelles'in kızı Elaine'le evlendi. Çiftin Gala-had adında bir oğlu oldu.

Ülke gerçek bir barış ve huzur dönemi yaşamaya başlamıştı. Herkes elinden gelenin en iyisini yapıyor, bahçeler ve tarlalar ürünlerle dolup taşıyor, kentler güzel yapılarla zenginleşiyordu. İç ve dış güvenlik sağlanıp, ülke adaletle yönetilmeye başlanmıştı. Bu şekilde uzun yıllar geçti.

Bir dönem geldi, yağmurlar yağmaz, ekinler büyümmez oldu. Sanki doğa bize küsmüş gibiydi. Neler olduğunu anlamak için bütün büyücülerin geldiği yer olan mistik Avalon Adası'na gittim. Orada bana ekinlerin tekrar büyüyüp, ülkenin zenginleşmesi için Kutsal Kâse'nin bulunması

gerektiği bildirildi. Kutsal Kâse, Britanya'ya getirildiğinde doğanın bize tekrar cömert yüzünü göstereceği ve ülkenin her zaman refah içinde olacağı söylendi.

Aceleyle saraya döndüm ve öğrendiklerimi anlattım, sonra da kehanetimi tekrarladım: “Kalbi en saf şövalye Kutsal Kâse’yi bulacak ve Britanya her zaman zengin ve özgür bir ülke olacak.”

Ardından bütün şövalyeler Kutsal Kâse’yi aramak için yola koyuldular. Kuzey ve güneydeki ülkelere gittiler. Çöllerde dolaşanlar, okyanusun ötesine geçenler oldu. Aylar geçtikçe bazıları elleri boş olarak ülkeye geri döndüler.

Sir Percival ile Sir Bors yanlarına Sir Lancelot’un oğlu Galahad’ı da alıp yola koyulmuşlardı. Karşılarına çıkan zorlu engelleri yiğitçe aştılar ve soğuk denizin kıyısına ulaştılar. Burada onları Sir Percival’in kız kardeşi bekliyordu. Bu hanım, “Size Merlin’den bir mesaj iletmek için geldim. Bu gemiyi sizi götürmek için hazırlattım. Beni izlemelisiniz. Galahad’ın büyükbabası Kutsal Kâse muhafızı Kral Pelles sizi bekliyor,” dedi. Rehberi oraya ben yollamıştım. Çünkü yıllar içinde ben de Kutsal Kâse’yi arayıp, kendi yöntemlerimle

araştırma yapmıştım. Edindiğim bilgiler çok şaşırtıcıydı. Sir Lancelot'un karısının babası Kral Pelles soğuk denizlerdeki uzak bir adanın kralıydı ve Kutsal Kâse, Dünya'nın bu uzak noktasında saklanıyordu. Kral Pelles'in torunu Galahad'ın kehanetindeki şövalye olduğunu anlamıştım.

Hep birlikte denize açıldılar. Deniz dalgalı, rüzgârlar sertti. Adanın kıyısına yaklaştıklarında, Sir Percival'in kız kardeşi hastalandı. Sir Bors onu eve geri götürmek için gemiyle geri döndü. Sir Percival ile Galahad, Kral Pelles'in şatosuna doğru yola devam ettiler.

Şato sarp kayaların arasına kurulmuştu. Şövalye ile yardımcısı atlarıyla şatoya ulaştıklarında, sıcak bir konukseverlikle karşılandılar. Şık giyimli genç hanımlar, iki konuğu büyük kabul salonuna götürdüler. Burada Kral Pelles'in huzuruna çıkarıldılar.

Sir Percival ile Galahad, Kral Pelles'i saygıyla selamladılar. Kral Pelles çok hasta görünüyordu. Galahad, büyükbabasının acı çektiğini görünce çok üzüldü. Ancak yaşlı adamı daha da endişelendirmemek için bir şey sormadı.

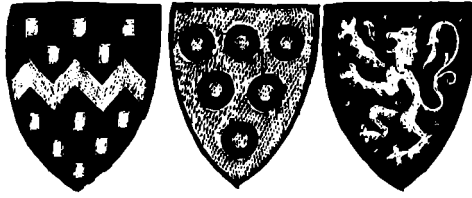
Sir Percival, Kral Pelles'e yolculuklarının nedenini anlatırken, salona iki genç kız girdi. Kız-

lardan birinin elinde bir mızrak, diğerinin elinde bir kâse vardı. Bu, Kutsal Kâse'ydi. Sir Percival hemen kâseye uzandı, ama kâseyi tutan kız buharlaşmış gibi gözden kayboldu. Kutsal Kâse, benim bile bozamayacağım kadim bir büyüyle korunuyordu ve kâseye ancak kalbi gerçekten saf bir şövalye dokunabilirdi.

Galahad birden her şeyi anladı. Hemen uzanıp mızrağı eline aldı. Kutsal Kâse'yi tutan kız tekrar belirdi. Galahad mızrağı uzatıp kâsenin içindeki ışıldayan sıvıya batırdı ve birkaç damla alıp büyükbabasının üzerine damlattı. Kral Pelles'i parlak bir ışık sardı ve yaşlı adam bir anda iyileşti.

Ardından genç kız, Kutsal Kâse'yi Galahad'a uzattı. İşte tam bu anda Yuvarlak Masa'daki tek boş sandalyenin arkasında 'Sir Galahad' yazısı belirdi. Bunu gören Arthur, Galahad'ın beklenen saf kalpli şövalye olduğunu ve Kutsal Kâse'yi bulduğunu anladı. Artık herkes Britanya'nın geleceğinin harika olacağından emindi.

O andan itibaren ülkenin her yerinde yağmurlar yağmaya başladı. Ekinler kısa sürede büyüdü, meyve ve sebze bahçeleri yeşerdi. Ülke yüzlerce yıl sürecek bir refah dönemine girmişti.

8. BÖLÜM

MORGANA LE FAY

Yıllar içinde Arthur'un üvey ablalarından Morgana le Fay, saraya taşındı ve kardeşinin güvenini kazandı. Morgana, küçük oğlu Mordred'ı tahtın varisi olarak yetiştirdi. Arthur ile Guinevere'in çocuğu olmadığı için bu düzenleme hepimize uygun gelmişti. Ancak hiçbirimiz aslında Morgana le Fay'ın çok kötü bir insan ve güçlü bir büyücü olduğunu fark edememiştik. Morgana'nın asıl hedefi ülkeyi kadim kötü güçlere teslim etmektir.

Sonradan öğrendim ki, meğer bütün bu yıllar boyunca Morgana tacı Arthur'un elinden almak için komplolar planlayıp, ölümcül büyüler yapıyormuş. Bu amansız kadının, Kral Arthur'u

gece gündüz gözleterek zayıf noktalarını öğrenmeye çalıştığını da çok geç öğrendim.

Morgana'nın kurnaz hileleri Arthur'u etkilemedi, ama olmadık bir zamanda beni kandırmayı başardı.

Bir gün Morgana çalışma odama geldi. "Yüce Merlin, gece gündüz çalışıyor ve senin gibi bir bilgin olmayı hedefliyorum. Aynı senin bilgeliğinle Arthur'a rehberlik ettiğin gibi, ben de gelecekte Mordred'a yardım etmek istiyorum. Lütfen bilgeliğini öğrenmeme izin ver," dedi.

Onun bu içten konuşması beni etkilemişti. Dürüstlüğünden ve içtenliğinden hiç şüphe etmeden ona ders vermeyi kabul ettim. Kitaplarımdan faydalanma izni verdim ve üst düzey büyülerini öğretmeye başladım.

Derslerden birinde Morgana, "Bilge Merlin, bazen kardeşim Arthur için çok endişeleniyorum. Düşmanları eski öğretilerin güçleriyle ona zarar verebilirler. Bana onu koruyacak büyülerini de öğretebilir misin?" diye sordu.

Onun içini rahatlatmak için, "Sen hiç merak etme. Bu konuda önlem alındı," diye yanıt verdim. "Excalibur'un kını Arthur'da olduğu sürece, kimse onun kanını akıtamaz."

O zaman ne kadar büyük bir hata yaptığımı bilemezdim tabii, ancak o günden sonra olaylar beklenmedik bir yöne doğru gitmeye başladı. Morgana, Yuvarlak Masa Meclisi'nde duygusal bir konuşma yaparak, Mordred'in tahtın tek varisi olduğunu kabul eden bir yasa çıkarılması gerektiğini, bunun acil bir durumda ülke içinde çıkabilecek bir huzursuzluğu engelleyebileceğini söyledi. Ayrıca bu yasaya, Arthur'un yokluğunda yerine Mordred'in vekalet edeceği maddesini de ekletti. Sonraki aylarda sanki insanların arasına fesatlık ve güvensizlik tohumları ekilmiş gibiydi. Şövalyeler birbirlerine şüpheyle bakıyor, soylular etrafta endişeyle dolaşıyorlardı. Göremediğimiz bazı şeyler dış düşmanları da harekete geçirmişti. Karşı kıyılarda ordular toplanıyor, işgal planları yapılıyordu. Her şeyin üzerine kalın bir sis perdesi inmiş gibiydi. Dikkatle etrafı kontrol ediyor, ama gerçek düşmanı bir türlü tespit edemiyordum. Sonradan o günlerde Morgana'nın bir yandan nifak tohumları ekerken, bir yandan da hepimize kafa karıştırıcı büyüler yaptığını anladım.

Belirsizliğin hüküm sürdüğü bu dönemde, Kral Arthur da temelsiz şüphelere kapılmıştı. Çevresine güvenini kaybetmiş gibiydi. Sanki dikkatini

toplayamıyor, nasıl hareket edeceğine karar veremiyordu. Derken Excalibur'un kını çalındı.

Mordred hemen dayısının yanına koşup, "Majesteleri, sarayda insanlar bazı komplolar hakkında konuşuyor. Bunları size iletmek benim görevim," dedi.

Zaten büyülerle akıllı karışmış, görüşü bulanıklaşmış olan Arthur, bu tuzağa kolayca düştü.

Mordred, "Majesteleri, herkes Kraliçe Guinevere ile Sir Lancelot'un çok yakın olduğundan bahsediyor," diye anlatmaya başladı. "Söylenlere göre Excalibur'un kınını, sizin koruyucu tılsımız olduğunu bildikleri için çalmışlar. Tahtınızı ele geçirmeye çalışıyorlarmış."

Bunun üzerine Arthur ile Guinevere çok korkunç bir kavga ettiler. Böyle bir iftira karşısında eşinin tavrı Kraliçe Guinevere'in kalbi kırılmıştı. Ancak Sir Lancelot bu haksızlık karşısında üzülse de daha akılcı düşünüyordu. Britanya'da güvenliklerinin kalmadığını anlamıştı. Kraliçe Guinevere'i de yanına alıp bir gemiyle Fransa'ya gitti.

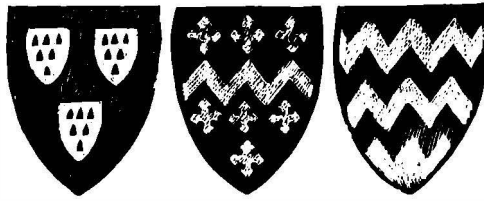
İkisinin kaçıışı, Kral Arthur'un iftiralara tamamen inanmasına yol açtı ve o da devlet işlerini yeğeni Mordred'a bırakarak, ordusunu da

alıp Kraliçe ile Sir Lancelot'un peşlerine düştü. Bu seferde Arthur'u ve orduyu korumak için ben de Kral'ın yanında denize açıldım. Yolculuk sırasında Arthur'un aklını başına toplamasına yardım edebileceğimi umuyordum. Ama ben bile Arthur'u kaderinden koruyamazdım.

Morgana da bunu bekliyordu. Öncelikle yasadaki vekâlet maddesine dayanarak oğlu Mordred'ı tahta oturttu. Sonraki birkaç hafta Mordred, Morgana'nın da yardımıyla kendine büyük bir ordu topladı. Morgana ona öğrettiğim büyüleri kötü amaçları için kullanıyor ve oğlunun krallığını garanti altına almak istiyordu. Koruyucu tılsımı olmayan Kral Arthur'un Fransa'da öleceğini sanıyorlardı. Ancak bekledikleri ölüm haberi bir türlü gelmedi.

Morgana'nın daha fazla beklemeye niyeti yoktu. Oğlunun ordusunu İngiliz Kanalı kıyılarına konumlandırdıktan sonra, Kral Arthur'un ölüm haberini aldığını açıkladı. Arthur kendisine sadık bütün şövalyelerini yanında götürdüğü için ülkede, olan bitene itiraz edebilecek kimse kalmamıştı. Arthur'un ölüm haberi bütün ülkeye duyurulduğu sırada Morgana, oğlu Mordred'a taç giydirdi.

9. BÖLÜM

ARTHUR'UN SON YOLCULUĞU

Yeğeni Mordred'in kendini Britanya Kralı ilan ettiğini duyan Arthur, ihanete uğradığını anladı ve hızlı bir manevrayla ülkeye geri döndü. Ancak Mordred'in ordusu sahilde onları bekliyordu.

İki ordu arasındaki savaş korkunçtu. Şövalyeler ve askerler kılıç ve mızraklarıyla dövüşürken, ben de Morgana'nın kötücül büyülerini etkisiz hale getirmeye çalışıyordum.

Kral Arthur, nehir kıyısında güvenli bir yerde duran Mordred'ı görünce doğru o yöne gitti. Morgana'ya karşı bütün gücümü kullanmak zorunda olduğum için peşinden gidemedim.

Arthur, "Mordred, nasılsa sana kalacak bir tahtı almak için doğruluğun yolunu terk ettin. Şimdi o tahtta kalmak için bileğinin gücünü

göstermen gerekiyor. Artık tek şansın o tacı kılıçla kazanmak. Çık karşıma!” diye bağırdı.

Mordred, dayısını savaş meydanında yenemediği takdirde kral olamayacağını anlamıştı. Kılıcını kuşanıp Arthur’un karşısına çıktı. Annesi Mordred’in kılıcına korkunç bir zehir sürmüştü ve küçük bir çizikle rakibini öldürebilecekti. Excalibur’un kını Arthur’da olmadığı için onu kolayca yenebileceğini sanıyordu. Oysa Arthur’u güçlü yapan kılıcın büyüü değil, kendi yeteneğiydi. Kral Arthur muhteşem bir kılıç ustasıydı ve Mordred’in onu yenmesi mümkün değildi.

Çarpışma çok kısa sürdü, Arthur usta bir kılıç darbesiyle rakibini öldürdü. Ancak ne yazık ki Mordred da onu yaralamayı başarmıştı. Zehir hızla vücuduna yayılırken, Arthur dizlerinin üstüne düştü. Onu gören Sir Bedivere yanına koştu. Bu sırada ben de Morgana’nın büyü gücünü tüketip, savaşın bitmesini sağlamıştım. Morgana toza dönüşürken, Arthur’a doğru koştum.

Arthur yere uzanmıştı. Sir Bedivere yanına diz çöküp, “Majesteleri, Merlin şimdi sizi iyileştirecek,” dedi.

Arthur zehirlendiğini anlamıştı, “Benim için yapılabilecek bir şey yok,” diye yanıt verdi. “Ancak ölmeden önce emaneti geri vermeliyim. Kılıç, kral olmaya layık olmayan birinin eline geçmemeli. Excalibur’u al ve karanlık ormana git. Ormanın içlerinde etrafa ışık saçan büyümlü bir göl var. Kılıcı göle iade et. Ancak o zaman huzura kavuşacağım.”

Sir Bedivere bana baktı ve “Ne yapmalıyım?” diye sordu.

Üzüntüyle başımı salladım ve “Söyleneni yapın, soylu şövalye,” diye yanıt verdim.

Sir Bedivere kılıcı aldı ve atına binip hızla gitti. Ben de Arthur’un yanına oturup acısını hafifletmeye çalıştım. Diğer şövalyeler de birer ikişer yanımıza gelmeye başladılar. Herkesin başı önündeydi. Savaşı kazanmıştık, ama Kral Arthur’u kaybediyorduk.

Bir süre sonra Sir Bedivere geri döndü.

Arthur, “Excalibur’u göle iade ettin mi?” diye sordu.

Sir Bedivere, “Evet, Majesteleri,” diye yanıt verdi.

Zorlukla konuşabilen Arthur alçak sesle, “Kılıcı göle attığında ne oldu?” diye ısrar etti.

Sir Bedivere'in yüzü kızarmıştı. "Kılıç göle battı, Majesteleri," dedi.

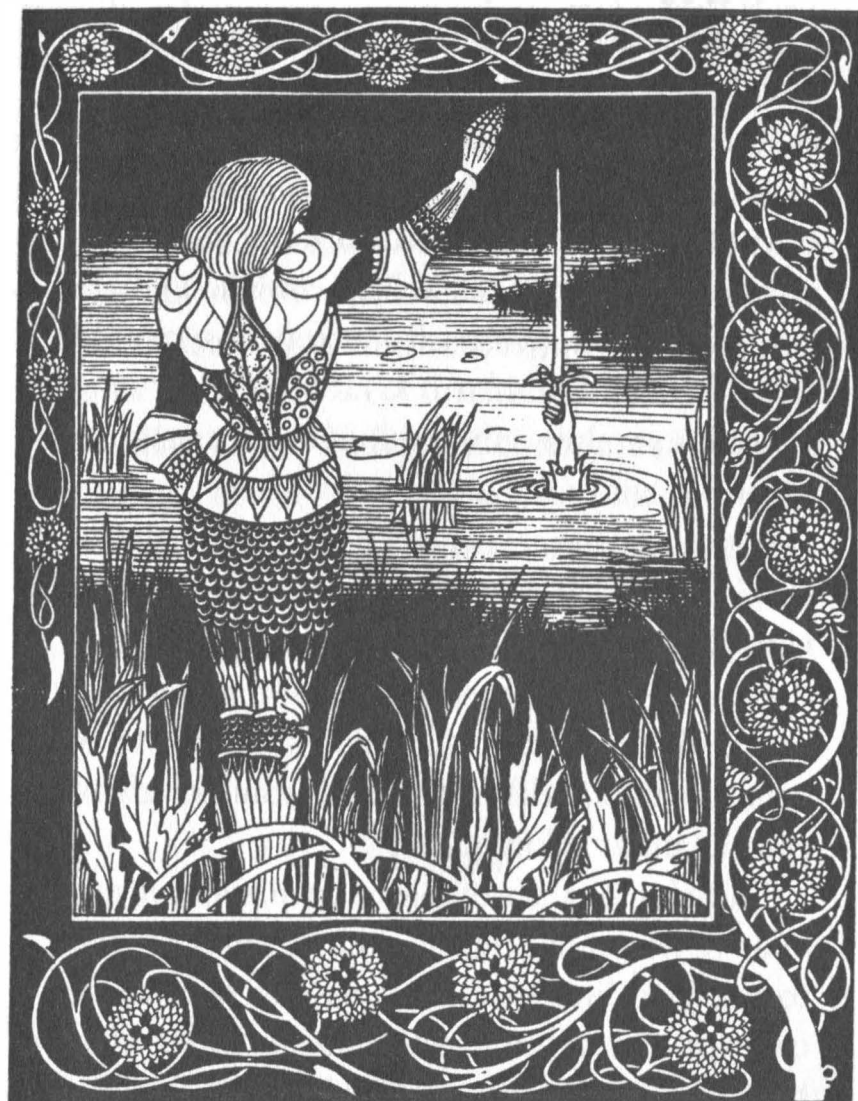
Bunun üzerine Arthur şövalyenin yalan söylediğini anladı. "Neden kılıcı göle iade etmedin?" diye sordu.

Sir Bedivere, "Majesteleri, Bilge Merlin'in sizi iyileştirecek bir yol bulacağına eminim. Sağlığınız düzeldiğinde kılıcınızı geri isteyeceğinizi düşündüm. Bu nedenle sihirli kılıcı göle atmadım, çalıların altına sakladım," diye yanıt verdi.

Kral Arthur, "Sir Bedivere, benim şimdilik bu dünyada görevim bitti. Huzura kavuşmak için son işim bu. Excalibur'u Gölün Hanımı'na iade etmemiz gerek," dedi.

Şövalye hata yaptığını anlamıştı. Hemen atına atladı ve dörtmala sürerek karanlık ormana geri döndü. Çalılar arasına sakladığı Excalibur'u buldu ve tüm gücüyle gölün ortasına doğru fırlattı.

Kılıç havada dönerek uçarken, gölün sisli yüzeyinden bir el fırladı ve Excalibur'u kabzasından yakaladı. Gölün Hanımı, Excalibur'u geri almış ve hızla sulara geri çekerek gözden kaybolmuştu.

Sir Bedivere geri dönüp olanları anlattığında, Arthur bu defa şövalyenin doğru söylediğini anladı. Son görevini de yerine getirdiğini anlayınca, huzur içinde gözlerini kapattı.

Batan güneşin ışınları her yeri altın rengine boyamıştı. Gökyüzü tamamen kararıp yıldızlar çıkana kadar kimse tek kelime etmedi. Yıldızların ışığı altında, gösterişli kıyafetler giymiş altı kadın belirdi. Kadınların kıyafetleri siyah saten ve tül den yapılmış gibi görünüyordu, ancak ben onların büyü işi olduğunu biliyordum.

Başımı çevirince nehir kıyısına sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen bir teknenin yanaştığını gördüm. Devasa bir sandal şeklindeki tekneden etrafa soluk bir ışık yayılıyordu. Tekne ejderha kabartmalarıyla süslüydü ve iki kenarındaki kürekleri düz siyah tunikler giymiş genç adamlar çekiyordu.

Kadınlar, Kral Arthur' u kaldırıp, tekneye taşındılar ve teknenin ortasındaki ipek kaplı bir platforma yatırdılar. Ardından Kral' ın önünde diz çökerek, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle hüznü bir şarkı söylemeye başladılar. Sanki bir işaret verilmiş gibi kürekçiler harekete

geçti ve tekne, arkasında soluk yeşil ışıktan bir sis bırakarak karanlıkta gözden kayboldu. Kral Arthur, sonsuza kadar huzur içinde yatacağı gizemli Avalon Adası'na gidiyordu.

Sonraki yıllarda rastladığım Avalon sakinlerinin hepsine Arthur'u sordum ve hepsi de bana aynı cümleyle karşılık verdi: “Arthur’un Geçmişin ve Geleceğin Kralı olduğunu bilmiyor musun?”

Yıllar içinde Arthur’un ülkenin daimi koruyucusu olduğu ve ne zaman gerekse, döneceği efsanesi yayıldı. Bunu, kulaklara fısıldayanların insanlarla iletişimi olan Avalon sakinleri olduğuna eminim. Ne de olsa Avalon’da benden çok daha güçlü büyücü ve kâhinler var.

Howard Pyle

(1853-1911)

Amerika Birleşik Devletleri'nde doğan Howard Pyle, meslek hayatına Drexel Institute of Art, Science and Industry'de çizim dersleri vererek başladı. 1883'te, kısa sürede çocuk klasikleri arasında yerini alan eseri *Robin Hood* basıldı. Diğer eserleri arasında onu üne kavuşturan dört ciltlik *Kral Arthur* serisi ve *Gümüş El* yer alır. Harper's Weekly ve St. Nicholas Magazine gibi dergilere, tarihi macera öyküleri resimledi. Romanlarından *Men of Iron*, 1954 yılında *The Black Shield of Falworth* adıyla film yapıldı.

1900 yılında Howard Pyle, School of Illustration Art adıyla kendi okulunu kurdu ve N.C. Wyeth gibi birçok ünlü sanatçı yetiştirdi. 1910 yılında freskler üzerine çalışmak için İtalya'nın Floransa kentine gitti. 1911'de ani bir böbrek enfeksiyonu sonucu bu kentte öldü.

Kral Arthur ve Büyücü Merlin'in maceraları
yüzyıllar boyunca halk arasında anlatıldı.

Halkın hayalindeki mükemmel ülke
Camelot, ideal kral ise Arthur'du. Kral
Arthur, Camelot'u adalet ve merhametle
yönetiyordu. Bin yıldan da uzun süredir Kral
Arthur'u anlatan şarkılar, şiirler, hikâyeler ve
efsaneler yazıldı, yazılıyor.

Kral Arthur'u anlatan birçok eseri inceleyen
Howard Pyle, *Kral Arthur ve Yuvarlak Masa
Şövalyeleri*'ni geçtiğimiz yüzyılın başında
kaleme aldı. Daha sonra yazılan bütün
Merlin ve Arthur kitaplarında, çekilen bütün
filmlerde bu eser temel alındı. İşte usta yazar
Howard Pyle'dan geçmişin ve geleceğin
Kralı Arthur'un, dünyanın en ünlü büyücüsü
Merlin'in ve yiğit şövalyelerinin maceraları...

